

JANKO LEBAN:

Miče Nerodnik.

li ni to čudno ime? In vendar ga je zaslužil vsaj v detinskih letih, in že samo ime je povedalo, kako je bilo pravzaprav z njim. So ljudje, ki jim vse gre po sreči, so pa tudi taki, ki jim vse spodléti, ki imajo v vsem smolo, kakor bi rekli po domače. In tak pobček je bil Miče Nerodnik! Poznal sem ga, ko je še »platno prodajal«, ko mu je bilo še le pet let. Bil je imovitih staršev sinček, živ fantek kakor poper, ki se je najrajši igral vojake. Pa jaz vam moram vendar povedati, v čem in zakaj je Miče Nerodnik imel tako smolo. Poslušajte!

Nekega dne je prinesel svojega lesenega konja na plano pred hišo! Konj je bil lep in se je dal res prijetno gugati, kakor na priliko otroška zibel. Naš Miče je z vojaškim klobukom na glavi, s sabljo in z zastavo v roki zajahal konja ter ga jel premikati. »Hurá!« je zaklical na vse grlo. Ta njegov klic privabi iz hiše njegovo manjšo sestrico. Ta se smejoč približa konju ter ga pograbi za rep. Resk! — se začuje in veseli vojak pade s poškodovanega konja in se udari na glavo, da se mu je bunka pokazala na čelu!

Drugi dan je naš Miče s svojo sestrico zajtrkoval tudi pred hišo na planem. Mati mu je izročila lonček mleka, rekoč: »Pazi, Miče, in trdno drži lonček!« Miče vzame lonček in sede na stolček, da bi posrebal mleko.

»Miče, prosim te, daj mi malce svojega mleka!« mu zakliče sestra. Dobrodušni fantek takoj vstane ter donese lonček. Toda preden je sestrica še prijela lonček, ga je Miče izpustil, in vse mleko se je sestrici polilo po krilcu. Lonček pa je padel na kamenita tla ter se razletel na drobne kosce. Tako je prišel Miče ob zajtrk. A doletela ga je še kazen, da je moral iz svojih prihrankov kupiti nov lonček.

Ko je Miče nekaj časa potem obiskal strica, ga je sestrična Milka odvedla na vrt, da mu pokaže mlade svoje mačice. Pri tem je Milka imela najmlajšo svojo sestrico v naročju. Prime mlado mačico ter jo izroči mali sestrici. Ta pogladi mačico, stara mačka pa nevoljno zakrivi hrbet in jame pihati. Na vsak način se je bala za svojega mladiča.

»Ne bodi huda,« je rekla mlada pestunja, »mi ne storimo nič žalega mlademu mačetu.«

»Ah, daj mi mače,« je prosil Miče ter je živalco vzel v roko. A v tem hipu je skočila stara mačka nanj ter mu tako krepko zasadila

kremplje v roke, da se mu je kri ulila iz njih ter je takoj izpustil mačico. Jokaje je pohitel k stricu tožit o svoji nesreči.

Neke nedelje predpoldne, ko so starši bili v cerkvi, je Miče šel na dvorišče. Pustil je sobna vrata odprta ter se je igral na dvorišču s kozličkom. Kozliček pa se mu izmuzne ter pohiti naravnost pri odprtih vratih v sobo. Tam vidi v zrcalu svojo podobo in meneč, da je to drug kozliček, se zakadi vanj in razbije zrcalo. Ko zasliši ropot, prihiti zdaj Miče ves preplašen v sobo. Toda kar se je zgodilo, se je zgodilo! Seveda ga je oče kaznoval, ker vrat v sobo ni zaprl; a pomoči ni bilo več; zrcalo je bilo izgubljenol

Ob neki drugi priliki je Miče dobil za svoj rojstni dan par novih copat, ki jih je bil jako vesel. Popoldne je šel s svojimi bratci in sestricami k rečici, ki je tekla mimo njihove hiše.

»Kdo stopi z mano v čoln,« pozove, stopivši v vozilo, ki je stalo kraj reke. Sestre so bile takoj pri njem. Pa toliko da so otroci bili v čolnu, ko Miče zakliče: »Ojoj, ojoj, moja copata!« Bil je nogo uprl preveč kraj čolna in copata mu je zdrknila v vodo. Plaval je dalje po vodi. Miče bi bil sam skoro padel v vodo, ko je hotel prijeti za copato. K sreči je bil domači zveti pes Azor na bregu. Ta je skočil takoj v vodo ter je prinesel copato iz vode.

Najlepša zabava našega Mičeta pa je bilo pozimi drsanje in sankanje po zmrzlem klancu, ki ni bil daleč od njegovega stanovanja. Tu je kar mrgolelo mladih drsalecev in sankočev. Bilo je nekako tako, kakor opisuje pesnik Simon Jenko:

Tam na klancu je vse živo
vkup so iz vasi otroci,
vsak sani v premrli roci
vozi in drži se krivo.

Nencajte, kako so tu dečki in deklice po gladkem ledu švigali semtertja! Lica so jim kar gorela, nos se jim je pordečil, a kakega mraza, kake trudnosti niti čutili niso! Tudi naš Miče se je seveda sankal. In še posebno se je hotel skazovati. Ob nekem takem slučaju so mu prišle neke tuje sani preblizu, da so z vso silo udarile v njegove. Miče je zletel kakor je bil dolg in širok na led. Pri tem mu je padel klubuk z glave ter odletel precej daleč na ledeno gladino »Le vstani, le vstani!« mu zakliče drugi, mimo se vozeči sankoč, »to bo najboljše!« Miče pa je jokal, ker se je bil precej obtolkel po kolenih. S težavo je hromotal po svojem klubuku. Veselje do sankanja ga je bilo minilo. Žalosten je odšantal domov.

Nekoč pa niti za las ni manjkalo, da ni izgubil življenja. Njegov stric je namreč bil grajski oskrbnik. Miče ga je često obiskal v družbi s svojo najstarejšo sestro. Ni čuda. Pred gradom je bil krasen in obširen park ali vrt. V parku pa je bil ribnik, ki so se v njem kopali

krasni labodi. In labode je Miče imel tako rad! V veselje mu je bilo, da jih je pital. Nekega popoldne si Miče dovoli šalo, da labodom nastavi klobuk, v katerega je natrosil — ne morda krušnih drobtin — nego le — peska. Labod priplava blizu ter pogleda v klobuk. Menda je kmalu spoznal, da ga je Miče »potegnil.« Zato vrže klobuk v vodo. Miče se nagne, hoteč doseči klobuk, a v tem telebne v globoko vodo. Gotovo bi bil utonil, da ni njegova sestra jela glasno klicati na pomoč, na kar je pritekkel grajski vrtnar, ki ga je rešil.

Od tega dne pa je bil Miče previdnejši. Česar se je lotil, se je lotil mirno in preudarno, tako da ga je odslej vsaka nezgoda zapustila. Zdaj je Miče že postaven fant, in lahko vas zagotavljam, da nima več smole, nego da mu gre vse po sreči. Pravično bi bilo, da bi se odslej ne pisal več Miče Nerodnik nego — Miče Srečnik!

Prvi pozdrav pomladi.

*Ščinkavec se spet oglašā:
gričučū, čerī, čerī!
Pomladanski dih prinaša
veter z južne mu strani...*

*Pa zbudijo se spomini
na prelepo mu pomlad,
ko po bregu in ravnini
svet ogrne zelenjad.*

*Bajno vrt dehtī in cvēte,
dosti hrane je povesod,
on pa si z družico plete
gnezdece za mladi rod...*

*V hrepenenju po teh dnevih
ptičku grlo v spev drhti;
vedno v glasnejših odmevih
z vrtov vseh ta spev zveni.*

*Prvi je pozdrav pomladi,
ki iz dalj se že ljubō
nam smehljā in v sladki nadi
težko čaka jo vsakdō.*

Fr. Rojec.

